

Duhul lui Eminescu

Pe Eminescu, l-am văzut
În duhu-i, astăseară,
De Luna Plină petrecut,
În zboru-i peste țară.

Pe cer, scria cu pana lui
Muiată-n praf de stele,
Pătruns de dorul neamului;
“Venit-au vremuri grele!

Eu m-aș întoarce printre voi,
Am multe a vă spune...
Aștept un semn, și înapoi,
Oi coborî în lume...

Nu pot răbda să mai privesc
Din depărtări albastre
Cum flori de rai se ofilesc
Pe plaiurile noastre.

Nici graiul nu-l mai regăsesc,
Nici portul de-altădată,
Iar duhul lumii, omenesc,
S-a-ntins în țara toată.

Uscați sunt codrii de argint
Căci pomii, li-i tăiară;
Parfum de nuferi nu mai simt
Pe lacul de-odinioară.

Tot mai puțini plopi fără soți
Foșnesc în prag de seară,
Nu mă mai știu vecinii toți;
Doar unii, într-o doară...

Eu am venit spre-a v-arăta
Frumosul și-adevăruri
Ce lumea hâdă le-ascundea
Cu-ale minciunii văluri.

Popor iubit și înșelat
Din dulcea Românie,
Eu pentru tine m-am rugat
De-aici, din veșnicie.

Să te trezești din somnul greu
Al rațiunii tale
Și monștrii negri, să-i alungi,
Să-i ștergi și din anale!

Rămână pururi doar ce-i drept
Și bun în astă țară,
Iar ce-i potrivit, ține-i piept
Și-l izgonește-afară!

Fii iubitor de Dumnezeu
Și tot ce-i bun, iubește!
Unește-te cu neamul tău,
De rău, îl izbăvește!”

*Lavinia Huțișoru Dumitriu
București, 10.01.2020*